

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **F. Z.**, zast. Mgr. Janem Markem, advokátem, se sídlem Sadová 636, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. PK-DSH/5778/20, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2021, č. j. 17 A 57/2020 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Rokycany rozhodnutím ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. MeRo/12430/OD/19 Krá, uznal ve výroku I. obviněného V. T. vinným, že dne 21. 9. 2019 kolem 09.55 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. VW Touran, RZ X, po silnici č. III/1783 v km 11,893, kde při odbočování vlevo na místní komunikaci nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil řidiče vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ X, jedoucího za ním. Následně došlo ke střetu pravého boku vozidla Škoda Fabia s levým bokem vozidla VW Touran, při němž byla způsobena hmotná škoda na obou vozidlech. Tímto jednáním obviněný porušil ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dopustil se z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za něho byla obviněnému V. T. uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6.000 Kč.

[2] Výrokem II. téhož rozhodnutí byl dále uznán vinným žalobce pro skutek spočívající v tom, že dne 21. 9. 2019 kolem 09.55 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, RZ X, po silnici č. III/1783 v km 11,893, kde na železničním přejezdu zahájil předjíždění osobního motorového vozidla tov. zn. VW Touran, RZ X. Následně došlo ke střetu pravého boku vozidla Škoda Fabia s levým bokem vozidla VW Touran, při němž byla způsobena hmotná škoda na obou vozidlech. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a dopustil se z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 téhož zákona. Za něho byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6.000 Kč.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání pouze žalobce. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2010, č. j. PK-DSH/5778/20, žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále je „správní řád“), odvolání proti výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl a tento výrok potvrdil (výrok I.). Současně podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřijatelné odvolání žalobce proti výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, neboť ten se týkal obviněného V. T. (výrok II.).

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 5. 2021, č. j. 17 A 57/2020 - 95, žalobu směřující proti výroku I. rozhodnutí žalovaného o odvolání zamítl.

[5] V odůvodnění rozsudku se krajský soud zejména zabýval námitkami žalobce popírajícími správnost a přesvědčivost znaleckého posudku z oboru silniční dopravy ze dne 16. 12. 2019, ve kterém se Ing. Zbyněk Vlasák zabýval průběhem nehodového děje. Tento znalec má specializaci na technické posudky o příčinách dopravních nehod, jež byla vhodná pro analýzu posuzovaného skutku. Jím zpracovaný znalecký posudek je přehledný, pečlivě zpracovaný, na více než dvaceti stránkách popisuje i vysvětluje průběh nehody a odpovídá na žalobcovy námitky. Při vypracování posudku vycházel znalec z veškeré dokumentace založené ve správním spisu a z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 11. 2019, v jehož průběhu byli vyslechnuti oba řidiči, kteří zakreslili jiné místo střetu vozidel, což bylo ve znaleckém posudku rovněž zohledněno. Žalobci se nepodařilo dostatečně zpochybnit věrohodnost tohoto znaleckého posudku ani nepředložil jiný posudek potvrzující jeho tvrzení, která tak zůstávají v rovině subjektivního hodnocení dopravní nehody. Za této situace správní orgány nepochybily, když vycházely z tohoto znaleckého posudku, který byl rozhodujícím důkazem pro zjištění skutkového stavu a posouzení merita věci. V něm byl učiněn jednoznačný závěr, podle něhož počátek předjíždění automobilu Škoda Fabia řízeného žalobcem začal před železničním přejezdem. Navíc lze zcela souhlasit i s názorem správních orgánů, že mezi znaleckým posudkem, náčrtem nehody a výpověďmi řidičů nebyly shledány žádné podstatné rozpory.

[6] Jediný nesoulad mezi výpovědí žalobce a znaleckým posudkem spočívá podle krajského soudu v tvrzení žalobce, že na železničním přejezdu nepředjížděl. Tento rozpor nejspíše vyplývá jen z nesprávného výkladu pojmu „předjíždění“. Nicméně předjíždění manévr započíná již ve chvíli, kdy má řidič vozidla dostatečný rozhled, tuto skutečnost si uvědomí a předjíždění zahájí. V daném případě ze znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, že žalobce započal s předjížděním do protisměrného jízdního pruhu ještě před železničním přejezdem. Ostatně i z jeho výpovědi při ústním jednání před správním orgánem vyplývá, že když vozidlo VW Touran opouštělo koleje, byl automobil Škoda Fabia ještě před přejezdem, nicméně již v tomto okamžiku začal přejíždět do levého jízdního pruhu. Ostatně s ohledem na to, že konec přejezdu a začátek odbočky vlevo odděluje úsek pozemní komunikace jen o málo delší než je žalobcův automobil (cca 2,5 x delší), lze mít za vyloučené, aby žalobce začal předjíždět až za železničním přejezdem, neboť by to ani nebylo technicky dost dobře možné, jak se uvádí i ve znaleckém posudku.

[7] Krajský soud dále konstatoval, že odborné závěry znaleckého posudku nebyly ve správním řízení ani v řízení o žalobě zpochybněny či vyvráceny, a proto již neprováděl další dokazování, ani nezrušil rozhodnutí o odvolání za účelem vypracování revizního znaleckého posudku. Žalovaný totiž v tomto rozhodnutí vycházel z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu, vypořádal se s veškerými odvolacími námitkami, náležitě zhodnotil provedené důkazy a správně shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku.

pokračování

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou doplnil v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu.

[9] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl pochybení správního orgánu při zjišťování skutkového stavu. Mezi závěrem znaleckého posudku a výpovědí V. T. při ústním jednání před správním orgánem ze dne 7. 11. 2019 lze totiž nalézt přímý rozpor. Znalec Ing. Zbyněk Vlasák ve svém posudku na základě svých výpočtů dovodil, že vozidlo stěžovatele muselo započít předjíždění již před železničním přejezdem. Naproti tomu svědek V. T. uvedl, že měl funkční zpětná zrcátka, ve výhledu za vozidlem mu nebránila žádná překážka a naposledy kontroloval situaci v provozu za sebou před železničním přejezdem. Na dotaz správního orgánu pak zmínil, že před přejezdem bylo vzadu jedoucí vozidlo blíž, a když jej viděl naposledy ve zpětném zrcátku, nacházelo se v pravém jízdním pruhu. Tento svědek byl přítomným účastníkem dopravní nehody, řidičem druhého vozidla a řízení o přestupku bylo vůči němu skončeno, v důsledku čehož neměl sebemenší zájem popisovat rozhodné okolnosti odlišně od skutečnosti. Navíc nebyly vyloučeny ani jiné varianty nehodového děje, a správní orgán tak nemohl v neprospěch obviněného z přestupku vycházet pouze z jedné, nejméně pravděpodobné možnosti, k níž se přiklonil znalec. Za této situace měl správní orgán doplnit dokazování za účelem odstranění nesouladu mezi svědeckou výpovědí V. T. a závěry znaleckého posudku, neboť jeho přesvědčivost a věrohodnost byla zpochybněna.

[10] Dále stěžovatel namítl vady žalobního řízení. Krajský soud totiž za účelem odstranění zmíněného rozporu a řádného zjištění rozhodných skutečností nevyslechl svědka V. T. a znalce Ing. Zbyňka Vlasáka. Nelze přitom souhlasit s jeho názorem, že si mohl obstarat jiný znalecký posudek, pokud nesouhlasil se závěry znalce Ing. Zbyňka Vlasáka, neboť v případě pochybností o správnosti zjištění učiněných ve správním řízení má být v rámci soudního přezkumu dokazování zopakováno či doplněno, jak vyplývá z ustanovení § 77 s. ř. s. V jeho výpovědi provedené v řízení před správním orgánem přitom nebylo uvedeno nic, co by nasvědčovalo tomu, že předjíždět započal ještě před železničním přejezdem, jak se nesprávně uvádí v napadeném rozsudku. Formulace „chtěl jsem jej předjet“ totiž neznamená, že předjíždění fakticky započal. Krajský soud také nedostatečně odůvodnil, proč znalecký posudek odpovídá přesvědčivě na vznesené námitky a proč nebyla dostatečně zpochybněna jeho věrohodnost. Krajský soud se řádně nevypořádal ani s žádným z šesti konkrétních argumentů o nesprávnosti závěru znaleckého posudku vznesených v žalobním řízení a spokojil se jen s odkazem na tento důkazní prostředek. Napadený rozsudek se proto neopírá o důvody, na základě nichž by bylo možné učinit jednoznačný závěr o spáchání přestupku, který mu byl kladen za vinu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje stížnostní námitku o rozporu mezi znaleckým posudkem a výpovědí řidiče druhého vozidla za nepřijatelnou, neboť tato skutečnost byla poprvé uplatněna až v řízení před Nejvyšším správním soudem. Navíc se o žádný nesoulad nejedná, neboť svědek V. T. uvedl, že prostor za sebou ve zpětném zrcátku naposledy kontroloval před železničním přejezdem, nedokáže odhadnout odstup od vozidla jedoucího za ním, které však bylo u přejezdu blíž, a pak již místo za ním nekontroloval. Tato svědecká výpověď je proto natolik obecná, že ji nelze pokládat za nesouladnou se závěrem znaleckého posudku ani z ní dovodit jízdu vozidla stěžovatele v těsném závěsu za autem svědka. Současně s ohledem na časový odstup od dopravní nehody nebylo možné předpokládat, že by opakovaný výslech jmenovaného svědka v řízení před soudem přinesl v tomto směru přesnější údaje. Proto by byla taková výpověď stejně jako výslech znalce Ing. Zbyňka Vlasáka nadbytečná. Navíc znalecký posudek je v souladu s výpovědí stěžovatele při ústním jednání před správním orgánem, v němž uvedl, že přešel do levého jízdního pruhu v okamžiku, kdy vozidlo VW Touran opouštělo koleje. Z toho je zřejmé, že i kdyby snad jel stěžovatel přední částí svého vozu v těsném závěsu za zadní částí automobilu druhého řidiče, započal by předjíždění, tedy

vybočování do levého jízdního pruhu, nejpozději na železničním přejezdu. Alternativní možnosti průběhu nehodového děje byly vyloučeny nejen závěry znaleckého posudku, ale především zmíněnou výpovědí stěžovatele ve správním řízení. Navíc stěžovatelovy propočty prezentované v odvolání a žalobě vůbec nezohledňují pohyb dopředu obou vozidel a především dráhu a dobu potřebnou pro příčné přemístění předjíždějícího vozidla do levého jízdního pruhu a na úroveň předjížděného automobilu. Jinými slovy, skutečnost, že se na určitý úsek komunikace vejdou dvě stojící vozidla za sebou, neznamená, že stejný úsek je dostatečný k přemístění předjíždějícího vozidla do levého jízdního pruhu na úroveň jedoucího automobilu předjížděného. I z laického pohledu je přitom zřejmé, že prostor mezi železničním přejezdem a inkriminovanou odbočkou není k provedení takového manévru dostatečný, a k započítání předjíždění proto muselo dojít před přejezdem, nejpozději na něm.

[12] Úlohou správního soudu není podle žalovaného posuzovat technickou správnost znaleckého posudku, neplyne-li z něho zjevná nesprávnost. Krajský soud se proto s námitkami směřujícími vůči znaleckému posudku dostatečně vypořádal, když uvedl, že o něm nemá důvod pochybovat, neboť je v souladu i se stěžovatelovou výpovědí. Nebylo přitom povinností krajského soudu se vyjádřit ke každému jednotlivému argumentu technické povahy. Navíc laické a nepodložené úvahy stěžovatele například o nesprávně vypočtené rychlosti či o odlišném mechanismu střetu vozidel nemohly závěry znaleckého posudku zpochybnit.

II. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 27).

[15] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém

pokračování

rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[16] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, že by napadený rozsudek krajského soudu byl založen na posouzení právní otázky dosud judikaturou kasačního soudu neřešené či řešené nejednotně, popřípadě že by tato právní otázka měla být posouzena odchylně od dosavadní judikatury. Pouze namítá, že v řízení před správními orgány a krajským soudem nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci a že se napadený rozsudek nezabýval některými žalobními argumenty. Z obsahu správního spisu ani spisu krajského soudu však nevyplývá, že by v přestupkovém či žalobním řízení došlo k zásadnímu pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[18] Takový závěr nelze učinit na základě kasační námítky o rozporu mezi znaleckým posudkem Ing. Zbyňka Vlasáka ze dne 16. 12. 2019 a svědeckou výpovědí řidiče druhého vozidla Volodymyra Turchyna pořízenou v řízení před správním orgánem. Tento důvod zpochybňující přesvědčivost znaleckého posudku a správnost skutkových zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, totiž nebyl uplatněn v řízení před krajským soudem, a proto se jím Nejvyšší správní soud nemůže zabývat, jak vyplývá z ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

[19] Citovaný znalecký posudek vycházel z protokolu o nehodě v silničním provozu sepsaného policejním orgánem, který obsahoval vylíčení události, popis poškození obou vozidel i dopravní situace na příslušném úseku pozemní komunikace, situační plánek a barevnou fotodokumentaci z místa dopravní nehody. Dále shrnul obsah oznámení o přestupku, záznamů o podání vysvětlení a svědeckých výpovědí učiněných v řízení před správním orgánem prvního stupně. Současně znalec provedl prohlídku místa dopravní nehody a popsal jeho průběh. Následně učinil posudkové zhodnocení a podrobně popsal způsob a úvahy, na jejichž základě dospěl ke svým závěrům. V nich mimo jiné uvedl, že dne 21. 9. 2019 řídil V. T. automobil VW Touran po silnici III/1783 v katastru obce Příkosice ve směru jízdy od obce Mirošov, přejížděl železniční přejezd označený č. P1229, bezprostředně za ním hodlal odbočit vlevo na účelovou komunikaci (levotočivý oblouk možná vozidlo započalo na železničním přejezdu) a při tomto odbočování došlo ke střetu se stěžovatelovým automobilem Škoda Fabia, po němž pokračovala obě vozidla přes mostek na účelovou komunikaci a k přilehlému poli. Technicky nejpříjemnější poloha vozidel v době jejich střetu je, že automobil VW Touran levou přední částí zasahuje již do protisměrné části vozovky, je ve fázi odbočování vlevo a automobil Škoda Fabia je ve fázi předjíždění a pravou přední částí naráží do levé boční části prvně uvedeného vozidla. Dále znalec učinil posudkový závěr, podle něhož počátek předjíždění automobilu Škoda Fabia začal jednoznačně před železničním přejezdem, a to nejméně ve vzdálenosti 17 metrů před bližším železničním křížem.

[20] Ve znaleckém posudku byly doslovně citovány i svědecké výpovědi obou účastníků dopravní nehody učiněné před správním orgánem prvního stupně dne 7. 11. 2019. Svědek V. T. jen uvedl, že prostor za sebou sledoval naposledy před železničním přejezdem, nedokáže odhadnout, kolik vozidel, v jakém odstupu a v jakém jízdním pruhu za ním jelo, před přejezdem bylo vzadu jedoucí vozidlo blíž, ale dále to nesledoval, a když viděl vozidlo ve zpětném zrcátku naposledy, bylo v pravém jízdním pruhu. Druhý řidič tedy vypovídal ve vztahu k poloze vozidla stěžovatele před železničním přejezdem a v jeho prostoru nekonkrétně, a proto z jeho tvrzení evidentně nelze dovodit, že předjížděcí manévr započal až za přejezdem. Znalecký posudek tak nelze považovat za rozporný s tímto svědectvím. Stěžovatel ve své svědecké výpovědi uvedl, že před železničním

přejezdem byla vzdálenost mezi oběma vozidly asi 20 metrů a do levého jízdního pruhu započal předjíždět, když vozidlo VW Touran opouštělo koleje. Krajský soud proto postupoval v souladu s pravidly logického uvažování, když i na základě stěžovatelovy výpovědi z přestupkového řízení učinil závěr o nemožnosti zahájení předjížděcího manévru až za železničním přejezdem.

[21] Za této situace lze přisvědčit krajskému soudu, že závěr znaleckého posudku, podle něhož vozidlo stěžovatele započalo předjíždění před železničním přejezdem, je správný a přesvědčivý a stěžovateli se v přestupkovém ani žalobním řízení nepodařilo zpochybnit jeho věrohodnost. Z obsahu spisového materiálu se jako myslitelná nejeví ani jiná alternativa nehodového děje. Proto krajský soud nepochybil, když v žalobním řízení neprováděl další dokazování nad rámec skutkového stavu zjištěného v přestupkovém řízení. Takový postup podle § 77 odst. 2 s. ř. s. totiž přichází v úvahu jen v případě, že krajský soud v přezkumném řízení nalezne deficity ohledně skutkových zjištění učiněných správním orgánem (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99), k čemuž však v posuzované věci z uvedených důvodů nedošlo.

[22] K námitce stěžovatele, podle níž se krajský soud řádně nevypořádal s konkrétními argumenty o nesprávnosti závěru znaleckého posudku vznesenými v žalobním řízení, lze uvést, že soudy rozhodující ve správním soudnictví nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016 - 59, vyslovil, že *„rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovídat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení.“* Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* V dané věci přitom krajský soud dostatečně vysvětlil, proč považuje znalecký posudek za přesvědčivý a z jakých důvodů skutečnosti zjištěné v řízení před správními orgány ani stěžovatelova argumentace nemohou zpochybnit správnost jeho závěru o započetí předjíždění vozidla stěžovatele před železničním přejezdem. Krajský soud proto nemusel reagovat na každý argument stěžovatele technické povahy a na základě tohoto jednoznačného a nezpochybněného posudkového závěru mohl přisvědčit správnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, který ve shodě s prvoinstančním správním orgánem považoval spáchání předmětného dopravního přestupku stěžovatelem za náležitě prokázané.

III. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl,

pokračování

a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Z právě citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu plyne rovněž to, že stěžovatel nemá právo na vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu